

Adam Kielbasiewicz

Moje Ulubione
2008 - 2012

Jaworzynka-Śliwkula 2012

Sobie Pisanie

T. XXXVII

Moje Ulubione. 2008 - 2012

Copyright © Adam Kielbasiewicz

Jaworzynka-Śliwkula 2012

Moje Ulubione

2008 - 2012

Zachwiałem się
Choć dębowo stałem
I upadłem

Tuż obok
Trawy źdźbło
Wiernie stało
I się ostało

Choć w oczach moich dębowych
Zdało się chwilę wcześniej
Byle co takie
Barachło

Mniemania moje
O sobie
I o świecie
Dębowe nie trawiaste
Tak niewiele warte

Dlaczego deszcz
Co z nieba na ziemię opada
A potem gdy słońce nań spogląda
Dlaczego do niego powraca

A lzy
Co na ziemię spadną
Dlaczego nie mają dokąd wracać

Pisać
I głosić
Jak bracia moi
Głoszą i piszą
Poeci
Profeci

Skrzydłami mew miłości kreślić poematy
I orłów krzyk w nadziei wprzęgać przyzywanie
Wiarę odkrywać gdy dziecko kwili i gdy szłocha
starzec

Zapatrzony w okno świata
Na parapecie liścia
I paproci kwiatu
Szukałem

Sznurowałem
Dziurki zwątpienia
Jedną do drugiej
Do drugiej jedną
I znowu tam
I ponownie z powrotem

Poszukując słowem
Odnajdując wzrokiem
I cały dla Ciebie
Stając się dotykiem

Kolorem miłości
Jest chropawa powierzchnia stołu
Na którym chleb leży
Masłem w kromki smarowany
Głuchoniemy

Czoło swoje chylę Pani
Królowo poranków wyczerpanych

Przed wspomnieniem Twoim
I przed Twoim obrazem
Gdy stajesz przede mną
I gdy się we mnie stajesz
Gdy mimo oczu mych zamkniętych
Wchodzisz we mnie Pani
I wśród nawoływań westchnień
Pojawiasz się Pani w mnie

I w przewidzeniach nocnych
W sennych poruszeniach
W niewymownych marzeniach
W warkocze splecionych
Z namiastkami codziennych
Dotknięć rozmów i wzruszeń
Przechodzisz przeze mnie

Zapachem swoim
I swoim obrazem
Przesycasz mnie do reszty
Do reszty całonocnie
Do szczętu całodziennie

Bo jesteś
Dla mnie
I na wskroś
We mnie
I przeze mnie jesteś
Pani

Przenikaniem
Przenikaniem
Po trzykroć
Jesteś Pani
Przenikaniem

Za kominem
Gdzie zwykle mieszka romantyczność
Od rana tylko słycać ciche
Zwykle
Zyg zyg zyg...

Pełniej nie da się opisać świata
Jak tylko jednym słowem
Bóg

Skowronki by o tym śpiewały
Gdyby im tylko nie przeszkadzano

**Za wierszem wiersz czytam
Za słowem łapię słowa
Serce łatałm wrażeniami**

**Kolorów
Dźwięków
Smaków
Zapachów
Pieszczotami**

Poezja moja pisana
Metaznaków ciągiem
Na jabłka naskórku
Co z ręki Ewy
W dłoń wpada
Adama

Wiosna
W swojej treści
Jest okrutnie banalna

Lecz wytęskniona jest
I wyglądana
Jak kochanka kochanka

Gazeta
I chleb na gazecie

Maraton informacji
O głodzie i biedzie

Milczeniem komponuję świat
A czasem słowem
W milczeniu gwiazdy adoruję
I opisuję czasem słowem
W milczeniu patrzę prosto w oczy
A słowem trafiam w duszę

Mówią mi
Szaleniec
Bo nie jem
Nie piję

Tańczę za westchnieniem
Gonię za spojrzeniem
Gram na harfie cytrze lirze
Myślą mową uczynieniem

Tak by
Broń Boże
Nie zgrzeszyć
Miłości brakiem
I Słowa zaniedbaniem

Wiatr mnie zrodził jesienny
Ciepły
W czerwieni symbiozie i złota
Przyziemnie
Gładził mnie po czole
Szelestem
Przemawiał mi po oczach
I szeptem
Liśmi pisał po mych słowach

Przyziemnie
Wiatr mnie tu ciepły sprowadził
I zrodził
Złoto i czerwienne
I dał na imię
Jesień

Świat w garści trzymany
Jakże niewygodny
Dla świata
I dla dłoni

Zachwyca mnie lekkość
Pociągnięcia piórem
Frazeologiczna cięć precyzja
W anatomii słowa

Ja tak nie potrafię
Dla mnie słowo żyje

Na odległość słów wykrzyczanych
Tak pro forma
Na wyciągnięcie wzroku
Obietnic pustych
Mijamy się

Dojrzewamy niespokojnie
By wóz-przewóz
Życ
Lub umrzeć
Prawdziwie
Choć bardzo powoli

Spalony od wyciągania dłoni
Z osmalonymi kikutami słów
Prześwietlony

U słońca stóp
Lęk zostawiłem
Nieuskrzydłony

W przedświcie
Sny umierają
Najczęściej niespełnione
I głodne

Ich krótkie nogi
Nie dogonią
Marzeń o wieczności

Siedzę
Do pierwszej
Drugiej
W nocy
Świat tworzę

Po pierwszym
Drugim
Słowie
Już sen mnie morzy

Czasem Świat ze snem przegrywa
A czasem to Świat sen położy

Taksówkarz krzyczy na taksówkarza
I Świat się wokół tak wynaturza

Staruszek staruszce słodko w ucho szepcze
Młodości wspomnienia ciepło i serdeczne

O łąkach szerokich kwietnych i zielonych
O drzewach rozłożystych gościnnie cienistych
O pocałunkach makowych
O pieszczotach deszczowych
O tym
I o owym
Co było
Kiedyś
Miło

Teraz się zwyrodniało
Za naszych czasów tego nie było...

Staruszką przytula słowa staruszką
Staruszek pieści słowami jej uszka

I od nowa zaczynam
Moją *poświatowszczyznę*

Do ręki biore życie
Do ręki biore śmierć
Utrwalonych kart kilkadziesiąt
Miłością przeplatane
I miłości tęsknotą

Wędrowka moja
Wbrew na sercu rysom

Karty tej księgi pełne są umierania
Śmierć się przechadza po stronach
Po kartkach nas przegania

Tu las usychający i wędzące liście
Tam uśmiech zgasły i zaciśnięte usta

Serce co w biegu staje
Nerwy co dławią krzyk
Samotne sieroty wdowy
Co suche ronią łzy

Poetów studentów lekarzy
Kotów księżyców i dam
I pełne są konających
Poświatowszczyzny krajobrazy

*Jesteśmy po prostu wolni,
to znaczy gotowi odejść...
Z. Herbert, Dojrzałość*

Krok za krokiem za dniem dzień
Tak banalnie patetycznie nieuchronnie
Mówimy że zbliża się dzień ten i ta godzina
O której nie wie nikt i nic nie podejrzewa

Pan Nikt z Tajemnicą w oczach
Zagląda w moje źrenice
Pani Nic misteryjnie
Rzuca mi się na szyję

A Ona
Jedyna nierozzälona
Ze dzień ten jedyny
I tę jedyną godzinę
Zna tylko On
Też Jeden
I Jedyny

Pytasz
O wiek mój
Czym dostatecznie dojrzały

Być może

Bo choć nie zasadziłem drzewa
To dbałem o słowa
I o kwiaty

Gonię marzenia
I łapię sny
Kompozytorem jestem wrażeń

Alchemikiem
Na krawędzi
Arogancji i pokory

Panie Bryll
Niech się Pan nie boi
Za każde dobre słowo
Jak za chleba kromkę
I wody kroplę przysłowiową
Bóg powie Ci
Dziękuję!

Kupuję Niebo w ciemno
Bez zastanowienia
Bo nad czym tu dumać
Nad czym się zastanawiać

Pomiędzy mleko dwanaście bułek
Jak wino i chleb
Dwunastu apostołów
Powszednich
Codziennych

Niebo wtłoczone pomiędzy marzenia
I plany i zamierzenia
Codziennosc świętości
Czy świętość codzienności
Nie ważne
Do przodu ważne na przekór
Chociaż i w bylejakości

Kupuję niebo w ciemno
I dziwię się w ciemności
Że zamiast nieba
Sprzedano mi
Kawałek piekła

Wiersz
Poezja
Słowo do słowa
Chwil ulotność wstrzymana

Metá-física

Dialog
Z Kosmosem
I ze Słowem

Zamalowałem kromką chleba
Płodny kawał ziemi

Wygłosiłem sto słów
I drugie sto zasiałem
Ziaren

Co pozostanie

Słów pięknych próżność
Czy chleba zjedzony kawałek

Jestem pytaniem
Nie znakiem zapytania

Przez chorobę serca powykręcany
Na cztery świata strony
Przez chorobę duszy
Od pionu sumienia
Odchylony

Czy jesteś odpowiedzią
Czy chcesz nią być

Czy tylko kropką
Na końcu zdania

I nie wiadomo kiedy
I dlaczego
Stałaś się
Zachodem słońca

I czy jeszcze długo
Nie wiem
Nie wiem jak długo
W dłoniach Cię utrzymam

W jednej dłoni żar pamięci
W drugiej chłód zapomnienia

Boli
Składam więc do pudełka
I powierzam ziemi

W milczeniu więc i w ciszy
Zachodzisz mi słońcem

Chwilowa
Ulotna

Kolejny raz biore Cię w dłonie
Z prawej logiką zdań traktuję
Z lewej spontanicznością
Wspomnień wrażeń pragnień

Bez słów zbędnych
Rzucasz mi się w oczy
Eksplodujesz jakby mimowolnie
Zapachem smakiem szeptem

Czy myślą oczarujesz
Powtórnie
Czy sercem zawojujesz
Ponownie

Czy znowu zostawisz
Samotnym

Cóż...
I myśl zawiesiła słowo
Umarła idea słowem nie skończona

Cóż...
A nam się wydawało
A tak mogło być pięknie
I tak rodzić się
Dojrzewać
I starzeć

Cóż...
Nie danych szans
Niewypowiedzianych życzeń
Wystraszonych pragnień

Cóż...
Jednym słowem
A bez wyrazu
Koniec

Z Herbertem
Do uczyty zasiadłem
Na galerii handlowej deptaku
Gdzie serwują kicz przesłodzony
W jednej cenie z hałasem

Herbert proponuje spokój
I zaprasza na ciszę

Mistrz z Delft
Niezawodny

W milczeniu
Podtrzymuje
Konwersację

Gdyby śmierć kochała szeptem
Choćby i niedoskonałym
Gdybyż pomyślała
Uśmiech ciepły by posłała
Lub choć gest
Na krawędzie

Gdybyż była kobietą-kochanką
Gdyby córką jedyną
Gdybyż mężczyzną lub synem
Gdybyż tym wyglądanym jedynym

Gdybyż śmierć kochała
Szeptem
Choćby i płochym
Cichym

Nie musiała by
Z pewnością
Płakać

Jedyną rzecz
Którą Ci mogę dać
Właśnie piszę
Będzie za chwilę

Ręka jest tu tylko narzędziem
Głowa jest tu tylko pośrednikiem

Skrzypią słowa
Mozolnie wrywane
Bogu
Charakterem

A Bóg jak Bóg
W końcu przecież chce
By stały na papierze

Gdzieś głęboko we mnie
Ukryta jest
Ze swym zegarem

Tik-tak tik-tak tik-tak...
Czas odmierzanych zdarzeń

Kap kap kap...
Kropłomierz emocji
Radości smutku i gniewu
Błogostanów i wzburzeń

Obrazy ukołysać chcę
Chciałbym

Niewinność łąki przed oknem
Lasu za drogą odprogową
Asfaltu rzucanego nałogowo

Tęsknocie nieba powierzam
Myśli i słowa milczenia

Tęsknić chcę
Chciałbym...

Bez słów słyszę szum wiatru
I wody szmer
Odrywam

Objawia się
Tajemnica

Tęsknota jak pająk
Siecią łzy zagarnia
Rosy porannej

Skrząc się
Iskrząc
Promieniem słońca pierwszym
Na pajęczej harfie

Poranka ciszę smakuje
Traw wzdychaniem
Ziemi ukojeniem

Rozpamiętywaniem

Ściałem i położyłem kwiat
Na stole
Obok noża

Nie zaprzyjaźnią się to pewne
Lecz oswoją być może

Zachwyciły mnie te ilustracje
Przestrzenne naiwnością
Wycalowane kolorem

Jak słowa stały
Wprost mówione
Na przekór gramatycznym zawilosciom
Na wspak regułom poetyckim
I konwenansom wbrew
Utartym schematom
I przewidywaniom

Jak kropka
Po której już więcej nic nie ma

SPIS TREŚCI

Zachwiałem się

Dlaczego deszcz

Pisać

Zapatrzony w okno świata

Kolorem miłości

Czoło swoje chylę Pani

Za kominem

Pełniej nie da się opisać świata

Za wierszem wiersz czytam

Poezja moja pisana

Wiosna

Gazeta

Milczeniem komponuję świat

Mówią mi

Wiatr mnie zrodził jesienny
Świat w garści trzymany
Zachwyca mnie lekkość
Na odległość słów wykrzyczanych
Spalony od wyciągania dłoni
W przedświcie
Siedzę
Taksówkarz krzyczy na taksówkarza
I od nowa zaczynam
Karty tej księgi pełne są umierania
Krok za krokiem za dniem dzień
Pytasz
Gonię marzenia
Panie Bryll
Kupuję Niebo w ciemno
Wiersz

Zamalowałem kromką chleba

Jestem pytaniem

I nie wiadomo kiedy

Kolejny raz biorę Cię w dłonie

Cóż...

Z Herbertem

Gdyby śmierć kochała szeptem

Jedyną rzecz

Gdzieś głęboko we mnie

Obrazy ukołysać chcę

Tęsknota jak pajak

Ściałem i położyłem kwiat

Zachwyciły mnie te ilustracje

Moje Ulubione
2008 - 2012